Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 226 019 van 11 september 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK**
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 mei 2019 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 7 mei 1984.

Op 15 maart 2010 dient de verzoekende partij een eerste verzoek tot internationale bescherming in. Op 8 februari 2011 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Bij schrijven van 17 september 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 24 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 17 september 2010 ontvankelijk wordt verklaard. Op 30 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Diezelfde dag neemt hij tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Bij aangetekend schrijven van 13 november 2012 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 5 september 2013 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 10 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Bij schrijven van 27 november 2013 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 13 maart 2014 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13*sexies*). De verzoekende partij tekent beroep aan tegen de eerste twee beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 7 augustus 2014 met nummer 127 989 verwerpt de Raad de vordering tot nietigverklaring, wegens intrekking van de eerste beslissing aangaande de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 19 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 27 november 2013 op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13*sexies*). De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze drie beslissingen bij de Raad. Bij arrest van 18 december 2014 met nummer 135 545 verwerpt de Raad de vordering tot nietigverklaring.

Op 20 mei 2014 dient de verzoekende partij een verklaring in van wettelijke samenwoonst met mevrouw C.S., die de Belgische nationaliteit bezit.

De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, neemt op 19 augustus 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing. Bij arrest van 18 december 2014 met nummer 135 546 verwerpt de Raad de vordering tot nietigverklaring.

De ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen weigert de verklaring van wettelijke samenwoonst te registreren. Deze beslissing wordt vernietigd door het vonnis van 18 mei 2015 van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, doch wordt de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand bevestigd in het hoger beroep bij arrest van 9 november 2016 van het hof van beroep te Antwerpen.

Op 24 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*septies*) en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13*sexies*). De beroepen tegen deze beslissingen staan bij de Raad bekend onder de respectievelijke rolnummers 220 950 en 220 944.

Op 8 juni 2018 dient de verzoekende partij een nieuw verzoek tot internationale bescherming in. De commissaris-generaal weigert op 11 juli 2018 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermings-status aan de verzoekende partij. De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad. Bij arrest van 6 augustus 2018 met nummer 207 558 vernietigt de Raad de beslissing van 11 juli 2018.

Op 4 februari 2019 wordt de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats genomen (bijlage 39*bis*).

Op 26 maart 2019 weigert de commissaris-generaal opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus als antwoord op het verzoek tot internationale bescherming van 8 juni 2018. De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad. Bij arrest van 24 april 2019 met nummer 220 181 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 5 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot verlenging van het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 3 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de minister eveneens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13*sexies*). Dit is de bestreden beslissing die op 3 mei 2019 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:
Naam: [B.]
Voornaam: [A.]
Geboortedatum: 07.05.1984
Geboorteplaats: Alger
Nationaliteit: Algerije
wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 03.05.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:
Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:
Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.
Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vereniging van misdadigers, en valsheid in geschriften en gebruik van valsheidparticulieren, feiten waarvoor hij op 12.11.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 28 maanden. Betrokkene heeft tussen 28.03.2017 en 24.05.2018 onder aanhoudingsmandaat gestaan voor misdrijven in verband met terroristische activiteiten, en valsheid in geschriften en gebruik van valsheid in geschriften. Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
In het document "Hoorrecht" d.d. 10.04.2017 verklaart de betrokkene een partner in België te hebben met wie hij wettelijk wenst samen te wonen. Een samenlevingscontract, dat trouwens nooit werd getekend tussen beide partners, geeft echter niet automatisch recht op verblijf op het grondgebied.

Bovendien wisten zowel de betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van de betrokkene in België. Hij zou geen andere familieleden in België hebben. Ook in zijn vragenlijst hoorplicht van 01.06.2018 geeft hij aan enkel een partner in België te hebben. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Meerdere aanvragen tot verblijfsrecht werden telkenmale negatief afgesloten. De aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.12.2010 bij aangetekend schrijven werd ingediend in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 24.01.2011, werd op 30.07.2012 ongegrond verklaard. De aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.11.2012 werd ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, werd op 05.09.2013 onontvankelijk verklaard. De aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.11.2013 werd ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, werd op 19.05.2014 onontvankelijk verklaard. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Zowel in zijn vragenlijst hoorrecht van 10.04.2017, als die van 01.06.2018 verklaart de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben (dit wordt trouwens op 01.03.2019 bevestigd door de Centrumarts van het gesloten centrum van Merksplas). In zijn vragenlijst hoorplicht van 10.04.2017 stelt hij een terugkeer naar zijn land niet te vrezen. Hij wenst echter liever in België te blijven, omdat zijn partner hier woont en hij reeds acht jaar in het Rijk verblijft. In zijn vragenlijst van 01.06.2018, daarentegen, verklaart hij wel een terugkeer naar Algerije te vrezen. Hij vreest er voor zijn leven. De betrokkene zou ooit getuigd in een moordzaak getuigd hebben, en daarom zou de familie van de beklaagde op hem wraak willen nemen. De statuten van vluchteling en van subsidiaire bescherming werden aan betrokkene reeds tweemaal geweigerd. Een eerste asielprocedure, gestart op 15.03.2010, werd negatief afgesloten op 08.02.2011. Een tweede asielaanvraag van 08.06.2018 werd finaal negatief afgesloten op 26.03.2019. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.
Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

Op 20 mei 2019 wordt de verzoekende partij gerepatrieerd naar Algerije.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 51/4, §1 van de Vreemdelingenwet aan.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel als volgt in haar synthesememorie:

"*11.1.1. Verzoekende partij is van mening dat het huidig inreisverbod, artikel 51/4 §1 van de Vreemdelingenwet schendt.*

Artikel 51/4 §1 van de vreemdelingenwet stelt immers het volgende:

" […]"

11.1.2. De volledige asielprocedure van verzoekende partij is in het Frans verlopen. De asielprocedure van verzoekende partij werd afgesloten bij arrest van Uw Raad dd. 24 april 2019 met nr. 220 181.

In een gelijkaardig dossier oordeelde Uw Raad bij arrest dd. 3 september 2009 met nummer 31112 het volgende:

"2.1. De Raad stelt ambtshalve vast dat bij het treffen van de bestreden beslissing rekening gehouden diende te worden met het gestelde in artikel 51/4, § 3 van de Vreemdelingenwet. Aangezien de asielaanvraag van verzoekster blijkens het administratief dossier in toepassing van artikel 51/4, § 1 in de Franse taal werd behandeld en werd afgesloten door een (Franstalig) verwerpingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 oktober 2008 (zie punt 1.3.) en de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure, met name op 12 december 2008, moest voor de bestreden beslissing de taal worden gebruikt die voor de asielprocedure gold. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in het Nederlands werd opgesteld, daar waar ze in Frans diende opgesteld te zijn. Op grond van deze vaststelling dringt de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich op."

Artikel 51/4 §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt aldus dat de taal van de behandeling van de asielaanvraag ook de taal dient te zijn van de daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied. Elke beslissing volgend op de asielprocedure dient in casu aldus in het Frans te zijn genomen.

Het huidig inreisverbod volgt op de asielprocedure en houdt in dat verzoekende partij het land dient te verlaten en 8 jaar de Schengenzone niet mag betreden.

11.1.3. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat het inreisverbod geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Dit klopt niet. Het inreisverbod betreft een maatregel die de verwijdering van de verzoekende partij gedurende minstens 8 jaar van het grondgebied voorziet.

Het betreft als het ware een voortdurende verwijderingsmaatregel, in tegenstelling tot een bevel om het grondgebied te verlaten dat wordt geacht te zijn uitgevoerd éénmaal verzoekende partij effectief het grondgebied verlaten heeft.

Ten overvloede merkt verzoekende partij hierbij nog op dat het inreisverbod gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, opgesteld in het Nederlands. Dit bevel werd niet afzonderlijk aangevochten. Dit neemt echter niet weg dat dient nagegaan te worden of de basis van dit inreisverbod (laatste bevel om het grondgebied te verlaten) wel rechtsgeldig was. Dit is overduidelijk niet het geval.

De huidige beslissing werd enkel in het Nederlands opgesteld. Aldus schendt deze beslissing op flagrante wijze artikel 51/4 §1 van de Vreemdelingenwet en dient zij te worden vernietigd."

3.1.2. De bestreden beslissing werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken, een centrale dienst waarvan de werking het hele land bestrijkt en ter kennis gebracht door de centrumdirecteur van Merksplas, gelegen in het Nederlandstalig gebied. Volgens de algemene regeling voorzien bij artikel 39, §2 van de gecoördineerde taalwetten in bestuurszaken was de taal waarvan de diensten zich onderling moesten bedienen aldus het Nederlands. Ook de kennisgeving van het inreisverbod door de centrumdirecteur van Merksplas diende vervolgens, overeenkomstig artikel 13, §1 van de gecoördineerde taalwetten in bestuurszaken, in het Nederlands plaats te vinden. Artikel 1, §1, 1°, van de gecoördineerde taalwetten in bestuurszaken laat evenwel toe om bij wet in een afwijkende regeling te voorzien. Te dezen bepaalt artikel 51/4, §1 van de Vreemdelingenwet:

"§ 1.
Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans.
De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied."

Op 8 juni 2018 heeft de verzoekende partij een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend. Uit het document opgesteld door een attaché van Merksplas blijkt dat de verzoekende partij verklaart geen bijstand te verzoeken van een tolk en het Nederlands te kiezen als taal van onderzoek van zijn (haar) asielaanvraag. Uit de overige stukken van het administratief dossier blijkt weliswaar dat het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij in het Frans gebeurd is en dat de verzoekende partij met bijstand van een tolk Arabisch gehoord werd. Op 26 maart 2019 weigert de commissaris-generaal opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermings-status als antwoord op het verzoek tot internationale bescherming van 8 juni 2018. De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad. Bij arrest van 24 april 2019 met nummer 220 181 weigert de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Kernvraag is of het thans inreisverbod moet worden beschouwd als een "*daaropvolgende beslissing tot verwijdering van het grondgebied*" zoals bedoeld in artikel 51/4, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 1, §1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als *"de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt."* Voorts wordt in artikel 1,§1, het inreisverbod als de *"de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;"* Bijgevolg is de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing. Het gegeven dat het inreisverbod gepaard is met een bevel om het grondgebied te verlaten, maakt van het inreisverbod nog geen beslissing tot verwijdering.

Uit het voorgaande blijkt dat het bestreden inreisverbod geen verwijderingsmaatregel is waardoor deze dan ook niet beschouwd kan worden als een "*daaropvolgende beslissing tot verwijdering van het grondgebied*" zoals bedoeld in artikel 51/4, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het bestreden inreisverbod dient *in casu* te worden beschouwd als een maatregel die in het Nederlands diende te worden gesteld, aangezien zij, via de centrumdirecteur van Merksplas, in het Nederlands taalgebied diende te worden betekend en ten uitvoer gelegd.

In het middel stelt de verzoekende partij nog dat het inreisverbod gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, wat wel beschouwd dient te worden als een "*daaropvolgende beslissing tot verwijdering van het grondgebied*" zoals bedoeld in artikel 51/4, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat indien het bevel om het grondgebied te verlaten in de foute taal werd opgesteld, dit ook gevolgen heeft voor het inreisverbod.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij *in casu* de keuze heeft gemaakt om enkel een beroep in te dienen ten aanzien van het bestreden inreisverbod. Bij de Raad werd geen beroep ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering van 3 mei 2019. Dit wordt tevens door de verzoekende partij in de synthesememorie bevestigd. Er kan in de huidige procedure dan ook niet nagegaan worden of het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering in de verkeerde taal genomen werd. De verzoekende partij toont ook niet aan dat zij niet in de mogelijkheid was om een beroep tegen deze beslissing in te dienen.

De verzoekende partij verwijst nog naar het arrest met nummer 31 112 van de Raad van 3 september 2009. Er blijkt echter – los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben – ook niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waaruit de verzoekende partij citeert. In het arrest met nummer 31 112 ging het immers niet om enige verwijderingsmaatregel, maar om een beslissing aangaande een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. In dergelijke zaken dient er toepassing gemaakt te worden van artikel 51/4, §3, eerst lid van de Vreemdelingenwet en niet van §1, tweede lid van dezelfde bepaling.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat het thans bestreden inreisverbod in het Frans op grond van artikel 51/4, §1 van de Vreemdelingenwet diende genomen te worden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar tweede middel als volgt:

"*11.2.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.*

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"[…]"

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt, omdat zij ten onrechte stelt dat verzoekende partij thans nog een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Verzoekende partij heeft immers haar gevangenisstraffen 'uitgezeten'.

Daarnaast verwijst verwerende partij in de bestreden beslissing naar irrelevante feiten. Zo stelt zij dat verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor misdrijven in verband met terroristische activiteiten. Verzoekende partij werd hiervan echter vrijgesproken! Het kan aldus niet tegen haar gebruikt worden – laat staan om een inreisverbod van 8 jaar (!) te rechtvaardigen.

11.2.2. Het is niet zo dat verzoekende partij thans nog gevangenisstraffen moet 'uitzitten'.

Verzoekende partij was een gevaar voor de openbare orde vooraleer zij haar gevangenisstraf opgelegd kreeg.

Verwerende partij heeft bij het opleggen van het inreisverbod kennelijk één van de basisprincipes van het strafrecht uit het oog verloren, met name de preventieve functie van een gevangenisstraf (cf. C. VAN DEN WYNGAERT, Strafrecht en Strafprocesrecht, 2009, Antwerpen, Maklu, p.17):

"Bijzondere preventie
De bijzondere preventie slaat op het effect van de straf t.a.v. de delinquent op wie ze wordt toegepast: de straf zal aan de delinquent leren geen nieuwe misdrijven meer te plegen en zal zodoende een preventieve werking hebben. Negatief bekeken beperkt de bijzondere preventie zich in de zin tot de loutere incaoacitatie van de delinquent. Het doel hiervan is de maatschappij te beschermen, door het eenvoudige feit van de delinquent uit de maatschappij te verwijderen. Positief gesteld impliceert deze zienswijze dat men de straf gaat aanwenden als een middel om hem terug in de maatschappij in te schakelen, m.n. de resocialisering."

Verzoekende partij stelt zich thans dan ook op het standpunt dat het feit dat zij haar straf heeft uitgezeten, nl. de tijd die de strafrechter nodig achtte om te voorkomen dat zij nieuwe inbreuken op de openbare orde te plegen, tevens impliceert dat zij thans geen gevaar voor de openbare orde meer vormt. Anders zou het uiteraard zijn mocht verzoekende partij net een inbreuk op de openbare orde gepleegd hebben en mocht verwerende partij de strafrechtelijke gang van zaken niet willen afwachten, quod non in casu.

II.2.3 Verzoekende partij verblijft reeds bijna 9 jaar in België. Zij heeft Zij is volledig sociaal verankerd in België, heeft haar vrienden en familie hier en geen enkele band meer met Algerije. Daarnaast heeft zij ook aangegeven een relatie te hebben met een Belgische onderdaan.

Indien verzoekende partij thans terug gestuurd wordt naar Algerije, wordt zij voor een onredelijk lange tijd gescheiden van haar partner en familieleden (neef en nicht in België, wat een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

11.2.4. In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing betwist en dat er aldus geen schending van de formele motiveringsplicht kan worden aangenomen omdat zij de motieven wel degelijk kent.

Dat klopt. Verzoekende partij heeft zich in haar verzoekschrift ook niet op de formele motiveringsverplichting, doch wel op de materiële motiveringsverplichting gebaseerd. Zij meent immers dat de thans bestreden beslissing onredelijk is en op verkeerde motieven steunt.

Zo baseert de verwerende partij zich o.m. het aanhoudingsmandaat om te concluderen dat de gevaarlijke ingesteldheid van de verzoekende partij te duiden:

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vereniging van misdadigers, en valsheid in geschriften en gebruik van valsheidparticulieren, feiten waarvoor hij op 12,11.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 28 maanden. Betrokkene heeft tussen-28,03.2017 en 24,06.2018 onder aanhoudingsmandaat gestaan voor misdrijven in verband met terroristische activiteiten, en valsheid in geschriften en gebruik van valsheid In geschriften. Gezien de maatschappelijke impact $n d$ ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Welnu, de verzoekende partij werd vrijgesproken inzake terrorisme (zie stuk 3). Het is aldus manifest verkeerd om uit dit aanhoudingsmandaat nog enige conclusie te trekken. Verwerende partij beperkt zich in haar nota met opmerkingen door te stellen dat het aanhoudingsmandaat effectief "terroristische activiteiten" vermeldde. Dat klopt, maar indien dit nadien niet bevestigd wordt door de Correctionele rechtbank, dan is het manifest verkeerd om dit nog als motief te gaan gebruiken om een termijn van 8 jaar te schragen.

II.2.6. De thans bestreden beslissing houdt aldus een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden.

In die zin meent verzoekende partij dan ook dat het thans opgelegde inreisverbod artikel 74/11, §1, vierde lid, de materiële motiveringsverplichting en artikelen 3 en 8 EVRM schendt."

3.2.2. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden inreisverbod. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande het bestreden inreisverbod heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, de bepaling waarop de bestreden beslissing is gestoeld, luidt als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

3.2.2.1. Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2 van de Terugkeerrichtlijn (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). Artikel 11, punt 2 van deze richtlijn stelt: *"2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid."* Uit zowel de nationale wetsbepaling als de Europese richtlijn volgt dus dat de duur van een inreisverbod meer dan vijf jaar kan bedragen. In de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wordt overigens verwezen naar het feit dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert."* (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. *In casu* werd toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. In dit verband wijst de Raad erop dat de omvang van de motiveringsplicht evenredig is met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient *in casu* dan ook te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van acht jaar berust. Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het begrip "*gevaar voor de openbare orde*" noch bij de definities in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, noch elders in de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd. Evenmin is het begrip gedefinieerd in de Vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) heeft in de zaak *Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie* (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het begrip "*gevaar voor de openbare orde*" in het kader van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod. Immers blijkt uit verschillende arresten van het Hof van Justitie dat het Hof de begrippen "*openbare orde*" en "*openbare veiligheid*" op dezelfde manier tracht uit te leggen (zie o.a. HvJ 10 februari 2000, C-340/97, *Nazli*; HvJ 11 juni 2015, C-554/13, *Zh. en O* en HvJ 15 februari 2016, C-601/15 *J.N.* (grote kamer)).

Uit het arrest C-554/13 blijkt dat de verwerende partij, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat is aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 46). Artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat een beslissing tot verwijdering enkel gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Dit is in tegenstelling tot artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, die de grondslag vormt voor een bevel om het grondgebied te verlaten, tegen iemand die *"door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden".*

In dit arrest (C-554/13) wordt voor recht verklaard dat in geval van een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd van belang kunnen zijn bij

de beoordeling of die derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde. In de punten 50 en 57 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voorbij gaat aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. *"Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. (…) Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt."* Het Hof bepaalt uitdrukkelijk in punt 60 van voormeld arrest dat het begrip "*gevaar voor de openbare orde*" hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest *Gaydarov*, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip "*gevaar voor de openbare orde*" alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

In de zaak C-240/17 van 16 januari 2018 oordeelde het Hof van Justitie nogmaals: *"49 In dit verband moet in herinnering worden geroepen dat een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde" in de zin van richtlijn 2008/115 per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen, met dien verstande dat de enkele omstandigheid dat die derdelander strafrechtelijk is veroordeeld, op zichzelf niet voldoende is om van een dergelijk gevaar te kunnen spreken (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, EU:C:2015:377, punten 50 en 54)."*

Er kunnen dus naar aanleiding van een strafrechtelijke veroordeling niet automatisch beperkende maatregelen worden opgelegd, zonder dat rekening wordt gehouden met het persoonlijke gedrag van degene die zich aan het strafbare feit schuldig heeft gemaakt. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Hierbij stelt het Hof van Justitie dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van die aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven, doch dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau; HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16).

In casu wordt het ernstig gevaar dat de verzoekende partij uitmaakt voor de openbare orde als volgt gemotiveerd: "*Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vereniging van misdadigers, en valsheid in geschriften en gebruik van valsheidparticulieren, feiten waarvoor hij op 12.11.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 28 maanden. Betrokkene heeft tussen 28.03.2017 en 24.05.2018 onder aanhoudingsmandaat gestaan voor misdrijven in verband met terroristische activiteiten, en valsheid in geschriften en gebruik van valsheid in geschriften. Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*"

De verzoekende partij betwist deze feiten niet, maar stelt dat er ten onrechte wordt geoordeeld dat zij thans nog een gevaar voor de openbare orde vormt. Zij wijst er immers op dat zij haar gevangenisstraf heeft uitgezeten. De verzoekende partij betoogt verder nog dat er ook wordt verwezen naar irrelevante feiten. Zij betwist niet dat zij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor misdrijven in verband met terroristische activiteiten, maar wijst er wel op dat zij hiervoor werd vrijgesproken. Zij is van mening dat deze elementen niet tegen haar gebruikt kunnen worden, laat staan een inreisverbod van acht jaar kunnen verantwoorden.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij werd veroordeeld tot 28 maanden gevangenisstraf en een geldboete van 500,00 EUR verhoogd met 70 opdeciemen en gebracht op 4.000 euro omwille van de volgende strafbare feiten: (i) omdat zij met het bedrieglijk opzet niet-Europese onderdanen heeft geholpen om zich in Europa te vestigen en/of hen heeft geholpen om hun ware identiteit te verhullen ten aanzien van politiediensten en gerechtelijke overheden en zo het plegen van strafbare feiten te faciliteren doordat zij verschillende Belgische en buitenlandse identiteitsdocumenten en rijbewijzen heeft vervalst, (ii) omdat zij met het bedrieglijk opzet niet-Europese onderdanen heeft geholpen om zich in Europa te vestigen en/of hen heeft geholpen om hun ware identiteit te verhullen ten aanzien van politiediensten en gerechtelijke overheden en zo het plegen van strafbare feiten te faciliteren doordat zij verschillende Belgische en buitenlandse paspoorten heeft vervalst, en (iii) omdat zij van 1 januari 2014 tot 28 maart 2017 deel heeft uitgemaakt van een verenging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen andere misdaden te plegen dan deze waarop levenslange opsluiting staat of opsluiting van tien tot vijftien jaar of een langere termijn met name minstens verschillende feiten van valsheid in geschriften zoals hierboven weergegeven. In het vonnis van 12 november 2018 van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen wordt er gesteld dat het gaat om ernstige feiten en dat de beklaagde het maatschappelijk vertrouwen in officiële documenten ondermijnt, alsook de controle van overheden op burgers op hun grondgebied. Hierbij dient er ook op gewezen te worden dat 'valsheid in geschriften' in het strafwetboek vernoemd staat onder titel III "misdaden en wanbedrijven tegen de openbare trouw".

Met haar betoog toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is door te stellen dat, gezien de maatschappelijke impact en de ernst van de feiten, namelijk vereniging van misdadigers, valsheid in geschriften en gebruik van valsheid, de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Waar de verzoekende partij kritiek uit op de vermelding van het feit dat zij meer dan een jaar onder aanhoudingsmandaat heeft gestaan en aangeeft dat zij niet veroordeeld werd voor terroristische activiteiten, richt de verzoekende partij zich in wezen tot een overtollig motief.

In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de minister een inreisverbod van 8 jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij. Zij betwist niet te zijn veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 28 maanden.

In de synthesememorie wordt nog in algemene bewoordingen verwezen naar de preventieve functie van de gevangenisstraf en naar het feit dat de verzoekende partij de straf heeft uitgezeten zodat zij thans geen gevaar meer vormt voor de openbare orde, doch kan dit betoog geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

De feiten die hebben geleid tot de recente veroordeling in november 2018 zijn zwaarwichtig, zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing. De vage argumentatie van de verzoekende partij volstaat dan ook geenszins om te laten vaststellen dat de verwerende partij ten onrechte heeft vastgesteld dat verzoekende partij, zelfs na het uitzitten van zijn gevangenisstraf, een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en daarmee artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden, en al evenmin om aan te nemen dat het opleggen van een inreisverbod van 8 jaar in de gegeven omstandigheden kennelijk onredelijk is. Zij brengt geen concrete elementen bij die daar anders over zouden doen denken. Ten overvloede kan er nog op gewezen te worden dat in het arrest van 9 november 2016 van het hof van beroep te Antwerpen wordt gesteld dat de voorgenomen wettelijke samenwoonst van de verzoekende partij met haar partner beschouwd dient te worden als een schijnsamenwoonst, dat tevens ingaat tegen de openbare orde.

3.2.2.2. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.*" (*Parl.St.* Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur

heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De verzoekende partij betoogt dat er in de bestreden beslissing geenszins rekening werd gehouden me alle specifieke omstandigheden eigen aan haar dossier. Zij wijst erop dat zij reeds 9 jaar in België verblijft, dat zij volledig sociaal verankerd is in België, dat zij hier haar vrienden en familie heeft en dat zij geen enkele band met Algerije meer heeft. Zij stelt ook dat zij een relatie heeft met een Belgische onderdaan. De verzoekende partij stelt dat indien zij teruggestuurd wordt zij voor een onredelijk lange tijd gescheiden wordt van haar partner en haar neef en nicht in België.

De verzoekende partij gaat er met haar betoog echter aan voorbij dat in de bestreden beslissing het volgende werd gemotiveerd: "*In het document "Hoorrecht" d.d. 10.04.2017 verklaart de betrokkene een partner in België te hebben met wie hij wettelijk wenst samen te wonen. Een samenlevingscontract, dat trouwens nooit werd getekend tussen beide partners, geeft echter niet automatisch recht op verblijf op het grondgebied. Bovendien wisten zowel de betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van de betrokkene in België. Hij zou geen andere familieleden in België hebben. Ook in zijn vragenlijst hoorplicht van 01.06.2018 geeft hij aan enkel een partner in België te hebben. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Meerdere aanvragen tot verblijfsrecht werden telkenmale negatief afgesloten. […] Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. […] In zijn vragenlijst hoorplicht van 10.04.2017 stelt hij een terugkeer naar zijn land niet te vrezen. Hij wenst echter liever in België te blijven, omdat zijn partner hier woont en hij reeds acht jaar in het Rijk verblijft.*"

Aldus blijkt dat er uitgebreid is gemotiveerd aangaande het aangevoerde gezinsleven van de verzoekende partij en haar voorgehouden partner. Bovendien heeft de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij niet op de hoogte gesteld van het verblijf van familieleden in België. Gelet op de voorziene motivering kan de verzoekende partij niet worden gevolgd in haar standpunt als zou de verwerende partij een inreisverbod voor een duur van acht jaar hebben opgelegd zonder in dit verband enig concreet onderzoek te doen of een afweging te maken. Er dient te worden aangenomen dat de verwerende partij de duur van het inreisverbod heeft bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval en aldus haar discretionaire bevoegdheid heeft uitgeoefend.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoont dat de verwerende partij, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij toont evenmin met concrete argumenten aan dat het bestuur bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"*1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij beroept zich op een gezins- of familieleven en een privéleven in België. Zij stelt dat hiermee geen rekening is gehouden.

In de bestreden beslissing wordt er evenwel wel degelijk rekening gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij voorhoudt in België een partner te hebben. De verwerende partij wijst er echter op dat, hoewel zij van plan waren om wettelijk samen te wonen, de verzoekende partij en haar voorgehouden partner nooit een samenlevingscontract hebben ondertekend. De verwerende partij stelt tevens dat het administratief dossier geen elementen bevat die erop wijzen dat de verzoekende partij een daadwerkelijk familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Bovendien wijst de gemachtigde van de minister er nog op dat de verzoekende partij inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8, §2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt volgens de verwerende partij niet.

Door louter op zeer algemene wijze opnieuw te verwijzen naar haar partner in België, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet. Daarenboven vermeldt de verzoekende partij evenmin de identiteitsgegevens van haar voorgehouden partner in België. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat op 9 november 2016 het Hof van beroep te Antwerpen in haar arrest uiteenzet waarom het Hof van mening is dat de verzoekende partij en haar voorgehouden partner C.S. geen daadwerkelijke levensgemeenschap beogen, waardoor het een schijnwettelijke samenwoning betreft .

Verder stelt de verzoekende partij plots dat zij een neef en nicht heeft in België. Zij concretiseert niet op welke wijze zij een gezin vormt met haar neef en nicht, noch verschaft zij enige verdere informatie over deze personen, zoals hun naam, adres, en dergelijke, laat staat dat zij enige stavingsstukken neerlegt.

De Raad wijst er *in casu* op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt zo dat "*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De verzoekende partij toont het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aan, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er in dit verband een verdere belangenafweging diende / dient plaats te vinden.

De verzoekende partij concretiseert verder, los van de door haar ingeroepen familiebanden, op geen enkele wijze de sociale, persoonlijke of economische bindingen die zij hier zou hebben opgebouwd. Zij toont niet aan dat zij voor het overige bepaalde sociale banden heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 63).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.2.4. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen

ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Het middel is, wat betreft het redelijkheidsbeginsel, ongegrond.

3.2.5. De verzoekende partij stelt in de hoofding van haar tweede middel nog dat ook artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing wordt geschonden. Zij laat echter na om deze schending verder te concretiseren. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291). Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

3.2.6. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel ontwikkeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
mevr. S. KEGELS,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
S. KEGELS	M. RYCKASEYS